

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **M. G.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, tř. Tomáše Bati 21, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 6.2.2014, č.j. KUZL-4700/2014, sp. zn. KUSP-4700/2014/DOP/Ti,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 6.2.2014, č.j. KUZL-4700/2014, sp.zn. KUSP-4700/2014/DOP/Ti, kterým byl změněn (upřesněn) text výroku o spáchaném deliktu v rozhodnutí Městského úřadu v Luhačovicích, odboru dopravy (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 2.12.2013, č.j. MULU 19883/2013. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení i prvostupňového rozhodnutí.

I. Podstata věci

Dne 15.4.2013 bylo příslušníky Městské policie Luhačovice zjištěno, že řidič vozidla Opel, registrační značka 4Z3 0865, nerespektoval dopravní značku č. IP13c (parkoviště s parkovacím automatem), přestože parkovací automat byl plně funkční. Městský úřad Luhačovice dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), věc dne 12.8.2013 odložil s tím, že bude dále řešena jako správní delikt provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Dne 2.12.2013 bylo pod č.j. MULU 19883/2013, sp.zn. 7266/2013/262/149, prvostupňovým orgánem vydáno rozhodnutí o správním deliktu, ve kterém byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla Opel registrační značky 4Z3 0865 nezajistil, aby při užití jeho vozidla na pozemní komunikaci dne 15.4.2013 ve 14:00 hodin v Luhačovicích na placeném parkovišti v ulici U Štávnice byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za výše uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2000 Kč, spolu s povinností uhradit náklady řízení.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, kde namítal, že nebyly splněny zákonné podmínky pro to, aby s ním bylo vedeno řízení o správním deliktu.

Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že upravil výrokovou část rozhodnutí tímto způsobem: „*M. G., nar. X, (dále jen „povinný“) se dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění pozdějších předpisů tím, že jako provozovatel motorového vozidla Opel r.z. 4Z3 0865 v rozporu s § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, když blíže neustanovený řidič povinným provozovaného vozidla nesplnil povinnost řidiče k zaplacení parkového na placeném parkovišti ulice*

U Štávnice u penzionu Růža v Luhačovicích dne 15.4.2013 ve 14:00 hodin. Tato povinnost vyplývá z dopravní značky IP13c – parkoviště s parkovacím automatem. Řidič tak porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Tím povinný jako provozovatel vozidla porušil povinnost provozovatele vozidla stanovenou v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu“.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce namítá, že předmětné řízení bylo vedeno protizákonně, neboť nebyly naplněny podmínky dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalobce argumentuje tak, že sdělil prvostupňovému orgánu totožnost řidiče vozidla včetně údajů sloužících k jeho kontaktování. Žalobce má za to, že na základě zaslaných údajů bylo možno s touto osobou zahájit řízení o přestupku. Žalobce odmítá, že by se z jeho strany jednalo o obstrukční jednání. Prvostupňovému orgánu totiž sdělil i elektronickou adresu zástupce řidiče vozidla, na niž tento zástupce žádal doručovat. Podle žalobce je doručování na elektronickou adresu zákonem stanovený způsob doručování.

Dále žalobce namítá, že prvostupňový orgán nezákonně provedl ústní jednání v nepřítomnosti žalobce i jeho zástupce. Předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno pouze žalobci, nikoli jeho zástupci. Žalobce v této souvislosti odkazuje na § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle něhož doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt. Nebylo-li předvolání k ústnímu jednání doručeno i zástupci, prvostupňový orgán pochybil. Žalobce rovněž zpochybňuje výroky obou po sobě následujících rozhodnutí. Na základě popisu skutku ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí nebylo zřejmé, čeho se řidič vozidla dopustil a jaké ustanovení zákona o silničním provozu bylo porušeno. Dále podle žalobce v prvostupňovém rozhodnutí absentuje prokázání naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku, jakož i prokázání společenské nebezpečnosti. Žalobce tedy považuje obě rozhodnutí za nepřezkoumatelná a navrhuje jejich zrušení. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

Žalovaný uvádí, že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a způsob vedení řízení byl v mezích správního řádu a zákona o silničním provozu.

K podaným námitkám žalovaný uvádí, že byly naplněny podmínky pro postup dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Odkazuje na text napadeného rozhodnutí, kde je dle jeho názoru podrobně odůvodněno, proč P. K. nebylo doručováno. Podle žalovaného se v případě žalobce jednalo o čistě obstrukční jednání. Podle žalovaného bylo předvolání k ústnímu jednání doručeno i zástupci žalobce (společnosti FLEET Control, s.r.o. do datové schránky).

Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Soud se předně zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Pokud by totiž dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí přezkoumat nelze, musel by jej zrušit, aniž by zkoumal důvodnost dalších uplatněných námitek. Jak již dříve judikoval Vrchní soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 26.2.1993, sp. zn. 6 A 48/92, publ. in Správní právo č. 27/1994: *„z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly kuložení sankce v konkrétní výši“*. V daném případě je z napadeného rozhodnutí (které případné vady výroku i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí odstranilo) zřejmé, proč bylo proti žalobci zahájeno řízení o správním deliktu, i z jakého důvodu nebylo zahájeno řízení o přestupku s tvrzeným řidičem vozidla. Žalovaný totiž žalobcem sdělené jméno řidiče (G. G.) zná z jiných řízení, neboť G. G. je opakovaně označován jako řidič vozidel provozovatelů po celé České republice. V kombinaci se zahraniční adresou tohoto údajného řidiče i jeho zástupce, jímž byl jednatel společnosti FLEET Control, s.r.o. (a z dlouhodobé zkušenosti žalovaného, že na žádnou z jejich adres nelze doručovat), považoval žalovaný tvrzení žalobce, že vozidlo řídil G. G. za nevěrohodné a obstrukční. Dále jsou v obou rozhodnutích rozvedeny konkrétní okolnosti případu, jakož i jednotlivé znaky skutkové podstaty správního deliktu. Napadené rozhodnutí tedy z tohoto důvodu není nepřezkoumatelné.

Jestliže žalobce zpochybňuje náležitosti výroku rozhodnutí, lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2008, č.j. 2 As 34/2006-73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, kde je konstatováno, že *„výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným“*. V opačném případě se jedná o závažnou

vadu rozhodnutí, které je třeba v takovém případě zrušit. Ovšem ani tu nelze dát žalobci zapravdu v tom, že by tyto náležitosti rozhodnutí nesplňovalo. Pokud jde o výrok prvostupňového rozhodnutí, tak ten byl upraven napadeným rozhodnutím. Toliko výrok o deliktu obsažený v napadeném rozhodnutí je pak pro žalobce závazný. Výrok napadeného rozhodnutí je dostatečně určitý tak, aby bylo jednání žalobce odlišitelné, a naplňuje tak všechny požadavky citovaného usnesení. Napadené rozhodnutí tak není ani z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.

Soud se neztotožnil ani s namítaným pochybením při doručování předvolání k ústnímu jednání. Ze správního spisu totiž vyplynulo, že oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání ze dne 17.10.2013, č.j. MULO 17050/2013, sp.zn. 7266/2013/262/149, bylo doručováno jak žalobci, tak jeho zástupci (společnosti FLEET Control, s.r.o. bylo doručeno dne 17.10.2013 a žalobci dne 22.10.2013). Není tedy pravdou, že by zástupci žalobce nebylo předvolání k ústnímu jednání doručeno.

S ohledem na výše uvedené se soud zabýval věcným přezkumem napadeného rozhodnutí. Stěžejní argumentace žalobce spočívala v tom, že řízení o správním deliktu nemělo být zahájeno, neboť nebyly splněny podmínky dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 tohoto zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Podle § 125f odst. 2 tohoto zákona právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

Podle § 125f odst. 4 písm. a) tohoto zákona obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

Ze shora citovaného vyplývá tzv. subsidiární odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání jednání, které naplňuje znaky přestupku. Za podmínek stanovených v § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu tak lze provozovatele vozidla sankcionovat za to, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích

stanovená tímto zákonem. Tato povinnost je provozovateli vozidla uložena v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Právě popsaná právní úprava byla zavedena zákonem č. 297/2011 Sb. s účinností od 1.1.2014. Odůvodnění této změny v důvodové zprávě k zákonu č. 297/2011 Sb. absentuje. Je však zřejmé, že § 125f zákona o silničním provozu má za cíl zlepšit úspěšnost při projednávání jednání, která odporují pravidlům silničního provozu, jeho plynulosti a bezpečnosti. Jedná se však o subsidiární odpovědnost, která nastupuje až poté, co nelze sankcionovat pachatele přestupku. Ke zjištění pachatele přestupku je povinen správní orgán učinit nezbytné kroky (§ 125f odst. 4 písm. a/ zákona o silničním provozu). Zpravidla to bude právě výzva provozovateli vozidla, aby označil skutečného řidiče vozidla v době spáchání přestupkového jednání.

Ze správního spisu v daném případě vyplynulo, že správní orgán zaslal žalobci výzvu k zaplacení určené částky dle § 125h odst. 1 zákona o silničního provozu ze dne 24.5.2013, č.j. MULO 8261/2013, sp.zn. 7266/2013/262/149. V této výzvě byl žalobce jakožto provozovatel vozidla Opel r. z. 4Z3 0865 vyzván ke sdělení osoby, která měla v rozhodnou dobu řídit vozidlo. Na tuto výzvu, která byla žalobci doručena dne 27.5.2013, žalobce reagoval tak, že dne 6.6.2013 zaslal vyjádření, v němž správnímu orgánu sdělil, že v této době měl k užívání vozidlo G. G, nar. X, který je zastoupen zmocněncem P. K., s adresou pro doručování petr.kocourek@yahoo.es.

Z uvedeného plyne, že žalobce na výzvu správního orgánu označil osobu údajného přestupce (jménem, datem narození a adresou v Bulharsku) i jeho zástupce (adresou v Panamě i elektronickou adresou k doručování). Formálně tedy žalobce zákonnou povinnost splnil. Žalovaný však toto sdělení nepovažoval za věrohodné. V napadeném rozhodnutí k tomu uvedl: *„K osobě pana G. lze rovněž sdělit, že tato je odvolacímu orgánu známa již z vícero řízení, přičemž bez významu není fakt, že v těchto řízeních vždy figuruje spolu se společností FLEET Control, s.r.o., resp. s bratry K. či jinými subjekty, s nimiž je činnost těchto osob spojena (např. Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo). Posledně jmenované subjekty se podle svých webových stránek (např. www.nechcipokutu.cz) zabývají „pomocí“ řidičům ve věcech dopravních přestupků a správních deliktů, přičemž svojí službu nabízejí jako pojištění, když v případě neúspěchu slibují úhradu uložených pokut a dokonce refundaci připsaných bodů v bodovém hodnocení řidiče. Do toho zapadá i uvádění osob (někdy fiktivních, někdy skutečných, případně osob, jejichž identitu nelze z pozice správních orgánů ověřit) s pobytem v zahraničí, které měly řídit vozidla, jejichž provozovatelé jsou činěni odpovědnými za vybrané správní delikty. Odvolací orgán také uvádí, že G. G. se shodnými osobními údaji figuruje ve veřejném (obchodním) rejstříku jako jednatel právnické osoby BEZK, s.r.o., která má sídlo v Praze, přičemž dotyčný zároveň není přihlášen k pobytu na území ČR. Na plné moci (resp. všech, které má odvolací orgán dosud k dispozici) je podpis pana G. vyveden náznakem psací latinkou, ač Bulharsko patří k zemím, jejichž písmo se označuje jako azbuka nebo cyrilice. V ní psací „G“ vypadá zcela jinak. Odvolací orgán z těchto známých*

skutečností považuje za zcela nevěrohodné, že pan G. řídí vozidla různých osob nejen po Zlínském kraji, ale po celé České republice“.

Žalovaný tedy považoval za nevěrohodné, že by G. G. skutečně vozidlo žalobce v rozhodnou dobu řídil, neboť je mu z úřední činnosti známo, že je společností FLEET Control, s.r.o. (která zastupuje žalobce a další osoby, které se dopustí protiprávního jednání, a obstrukčními postupy se snaží vyhnout následkům a sankcím za toto jednání) opakovaně označován jako řidič vozidel, s nimiž byl spáchán přestupek po celé České republice. Jednalo se přitom o vozidla různých provozovatelů. Dále žalovaný zmínil, že ačkoliv je G. G. jednatelem společnosti BEZK s.r.o., není přihlášen k pobytu na území České republiky a jeho podpis na plné moci neodpovídá písmu používanému v Bulharsku. Z výše uvedených důvodů byla věc ve smyslu § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložena.

Právě uvedený závěr žalovaného považuje zdejší soud za souladný se zákonem. I soudu je totiž známa činnost společnosti FLEET Control, s.r.o. a jméno G. G. Ani soud tedy neuvěřil žalobci, že by G. G. měl jeho vozidlo v rozhodnou dobu v užívání a měl by tedy být odpovědný za přestupek, který byl s tímto vozidlem spáchán. Předně k tomu soud vedou shora uvedené skutečnosti obstrukčního charakteru (žalobce jako osobu přestupce označil osobu s adresou v Bulharsku, která je jako údajný řidič vozidel „v přestupku“ označována opakovaně napříč celou Českou republikou, navíc je zastoupena osobou s adresou v Panamě, která jako zástupce takovýchto údajných řidičů působí rovněž opakovaně, nadto příjmení zástupce údajného přestupce se shoduje s příjmením jednatele společnosti FLEET Control, s.r.o., kterou byl žalobce během správního řízení zastoupen a je tedy pravděpodobné, že údajný přestupce je zastoupen osobou, jež s touto společností spolupracuje) a dále to, že žalobce (vědom si pochybností žalovaného o věrohodnosti jeho tvrzení) neuvedl nic, čím by svoje tvrzení prokázal. Nejen že žalobce nijak nedoložil, že G. G. jeho vozidlo v rozhodnou dobu měl k dispozici (např. smlouvou nebo svědeckými výpověďmi), ale ani k této věci nic bližšího neuvedl (např. z jakého důvodu měl G. G. z Bulharska žalobcovo vozidlo k užívání v Luhačovicích či jaký vztah má žalobce k této osobě). Takový přístup žalobce zcela znevěrohodňuje jeho tvrzení o tom, že jeho vozidlo v rozhodnou dobu řídil G. G.

Za tohoto stavu nelze žalobcovo tvrzení považovat za věrohodné a nelze prvostupňovému orgánu (ani žalovanému) vytýkat, že se nepokoušeli doručovat Petru Kocourkovi, jako zástupci údajného řidiče, či přímo tomuto údajnému řidiči (shledali-li by účelovost zastoupení ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4.5.2011, sp. zn. 1 As 27/2011, publ. pod č. 2452/2012 Sb. NSS). Podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu tak byly splněny.

V. Závěr

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou další vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. února 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu